

NAGY ZSUZSA VERSEI

SZAKÍTOK ÉNEKET

Bennem egy madár,
a madár én vagyok.
Szívemben Halál,
azt súgja, meghalok.

Elmegyek, hej,
szakítok éneket,
emlőmből tej
oltja majd éhemet.

Énekem, jaj,
újra csak én leszek,
halálom baj,
így, immár, nem lehet.

ÉLVE ÉL

Bár színeit vetkőzi, langyos még a völgy,
tükrözi az ősz a nyár melegét –
lombjában lassú táncát lejt egy vén tölgy
s arcomon lengőn szendereg a lég.

Míg köröttem ezer izgő-mozgó bogár
ösztönében működik az évszak,
bennem ezer kérdés gyúl, igaz és sóvár,
mintha értük, miattuk élnék csak.

Micsoda a lég, mely arcomon szendereg
s megnyugtatón befödi lelkem?
Enyém-e arcom, ha érinti végtelen
vagy csak úgy meglátogatott engem?

Van-e a lelkemnek ittlevése, léte?
Hisz rezzen ő is, ha rezzenek –
Azóta van, mióta vagyok s megélem,
vagy örök időktől élt, létezett?

S ha valahol legbelül bennem lélek ül,
szívem szorongón olykor mért szorul,
mintha a teremtés művéből egyedül
engem űztek volna ki konokul?

A szív micsoda? És a vér, mely sejtjeim
táplálékát hordja szét? Szorgalmát
sejtjeimnek ki rendelte el? S szerveim
életem bennem miért szolgálják?

És vérem, mi származásom írja, enyém?
Lám, válni tőle nem tudok. Miért
nem vagyok valaki más s miért éppen én,
és mért vágyódom sokszor másokért?

Minek a tudat, ha örökösen kérdez,
s a választ újra a vér adja meg?
Amíg sejtből sejt lesz, élve él az élet
s arcomon a lég szenderegőn lebeg.

Kérdésem, már látom, nem is oly világnyi,
balgán, önjogán szól az értelem,
hisz válaszul, talán elég e bogár, mi
kezemre száll s érinti életem.

NEM BÁNOM

Mire megértem már mindent,
tudom, eljön hozzám a tél.
Pelyheivel lassan belep,
így leszek bölcs és hófehér.

Karom nyújtása hegyekig,
lábam a tengerig leér
s megszólít, ki hozzám igaz
nyíltsággal először beszél.

Pehely lélekkel, nem bánom,
ekkor már meg is halhatok.
Földbe temetnek, sejtve csak,
hogy valahol még ott vagyok.

Reggelente szór síromra
a lég hűsítő harmatot,
virág nyílik s hervad rajta,
én meg csak bölcsen hallgatok.

AHOGY

Ahogy hintázik az őszi falevél,
ahogy bogár mászik a fának gyökerén.
Ahogy káprázatot szór a napsugár,
gondolatom hozzád úgy újra visszajár.

Idegondollak s mindinkább itt maradsz.
Ösztönömben arcod, alakod megragad.
Úgy van ez talán, ahogy lennie kell,
ha múlása írva nincs, hát ne múljon el.

Ahogy káprázatot szór a napsugár,
 ahogyan gondolatom hozzád visszajár.
 Ahogy hintázik az őszi falevél,
 úgy várom halkan én, hogy hozzám visszatérj.

TELEK IDEJÉN

Ideje, jóllehet, még nem jött el,
 már megsejtettem, megálmodtam én,
 hóhalott leszek s hóban temetnek
 el zúzmarás teleknek idején.

Hókoporsóm jeges fogantyúját
 vérteli, kemény ifjak markolják,
 vállukra hókönyűn nehezedem,
 és megérik hótetem illatát.

Mélyen lapátolva hógödörbe
 tompa dobbanásokkal földnek el,
 odafenn az izmok megfeszülnek,
 s én fehéren pihenek odalenn.

Hótetemésem után három hét,
 eddig tart a víztelen, kemény tél
 s három hét múlva hótestemmel
 megöntözöm a földnek belsejét.

KI BENNE VAGYOK

Mint a szeretkezés, mikor íródik a Vers,
 összpontosít és világot szül a test.
 Tagjaimon, lelkeimen végigsöpör a Nyár,
 ki benne vagyok, nem én vagyok már.

– Add magad a teljességig! – súgja ösztönöm.
 – Nem! – int le bűnöm, és én bűnbe öltözöm.
 Vallva balgán, én vagyok, ki magamban élek,
 kígyóadta énem feladni félek.

VALAMIÉRT ELMONDOM

Valaha tán nekem is volt Anyám.
Lehet csak lógott, himbálódzott a fán,
én arra mentem,
ő rám nézett, s himbálódzott tovább.

Egyszer láttam egy lányt és egy anyát.
Förgeteg jött, elvitte őket az ár,
vissza többé nem
jött soha se az anya, se a lány.

Valamiért elmondom, mélyen fáj,
hogy nem himbálódtam akkor ott a fán,
hogyha arra jár,
tán megcsodálok egy csapat cigányt.

A SÍKSÁG

Hazafias vers

A legtöbb síkság semmiség,
mint egy éppen kisült sütemény
tésztája.
Benne mégis a mindenség,
minden élő és holt tünemény
csírája.

A síkság az én otthonom,
rajta rovom éltem utait
mélázva,
álmom, vágyam mind ott honol,
hasonlítson, jóllehet, olykor
tésztára.